

[Scènefoto Beckett Boulevard. © Koen Broos](#)

De Koe mist in Beckett Boulevard focus uit eerder werk****

De voorstellingen van De Koe zijn experimenteel, abstract en filosofisch maar in de eerste plaats heel erg komisch. Soms gaan scènes te lang door en verliest de voorstelling haar spanning.

Door: Vincent Kouters 19 februari 2016, 02:00

Woorden als experimenteel, abstract en filosofisch doen de Vlaamse theatergroep De Koe eigenlijk geen recht. Ja, dat is hun werk ook allemaal, maar in de eerste plaats zijn voorstellingen als De wederopbouw van het Westen: WitRoodZwart, The Marx Sisters en nu Beckett Boulevard heel erg komisch. Absurde misverstanden, spiegelingen en verdubbelingen die tot in het absurde worden doorgetrokken en bovendien drie spelers - Natali Broods, Willem de Wolf en Peter Van den Eede - die de kunst van het komedie spelen verstaan: dit alles maakt De Koe zo wonderlijk aantrekkelijk.

Neem nu die scène waarin de drie spelers vertellen over hun barre tocht door een parkeergarage. Ze dalen negen verdiepingen af, op zoek naar een betaalautomaat, maar raken verstrikt in een stelsel van haast identieke gangen, trappen en deuren. De moderne hel die ze hier schetsen blijkt een voorbode; een concrete verbeelding van de wirwar aan identiteiten en rollen waarin het drietal later terechtkomt. Als Natali Broods tegen Willem de Wolf opbiecht dat ze de politiek in wil. Als in een restaurant Peter Van den Eede niet wordt herkend door zijn collega's. En als het

drietal op video verschijnt in een Vlaamse talkshow en zichzelf op absurd-komische wijze becommentarieert - een hilarisch intermezzo waarin de groep de eigen transparante en zelfkritische werkwijze op de hak neemt.

Vaak gaan de twistgesprekken en spiegelingen van spiegelingen te lang door, met bedoeld komisch effect. Soms gaat het dan nog langer door en verliest de voorstelling haar spanning. Dan blijkt dat Beckett Boulevard soms de focus mist van het eerdere werk. Maar dat is overkomelijk.